

Primerjava med pesmima Slovo od mladosti in romanje grofiča Harolda.

(poskus eseja)

Ljudje smo bitja, ki izražamo svoja čustva. To lahko storimo na več načinov. Z besedami, pismi, pogledi. Eden najlepših načinov pa je poezija.

V pesmi lahko izrazimo vse, sovraštvo in ljubezen, žalost in veselje. Ta občutja lahko ubesedimo na mnogo načinov. S tem pa le še bolj pokažemo, kakšen odnos imamo do pesniškega subjekta.

Skozi zgodovino so se pesniške oblike spreminjale, pa tudi pogledi na določene stvari niso ostali isti. S tega vidika mi je mogoče še najbližje stališče romantikov. V njihovih pesmih je mogoče začutiti tolikokrat omenjeni razkol. Razkol med ideali in stvarnostjo.

Nobeni izjemi nista pesmi, ki ju bom obravnaval v sledečih vrsticah. Tako Slovo od mladosti kot tudi Romanje grofiča Harolda sta značilna primera romantičnih pesmi, le da slednja izhaja iz evropske, medtem ko je Slovo stvaritev našega največjega pesnika Franceta Prešerna.

Pesem Georga Byrona Romanje grofiča Harolda je epsko-lirska pesnitev. V njej grofič pride do spoznanja, kakšen je svet, vendar nekje globoko v sebi še vedno upa na boljše čase. Ugotovi, da je sam drugačen, saj hrepeni po duhovnih vrednotah in je odtujen družbi, kar najbolje prikaže že uvodni verz "Sveta jaz nisem ljubil in ne mene svet."

Še vedno verjame v viteštvo, čeprav take vrednote že dolgo niso več cenjene. Kljub temu, da skozi življenje ni našel nobenih opornih točk, vztraja naprej, ne ozirajoč se na ostali, realni svet.

Lirska pesem Slovo od mladosti je znanilka plodnega Prešernovega zrelega obdobja, kjer je napisal še več veličastnih pesnitev. Za to obdobje velja, da je Prešeren prevzel romantični pogled na življenje in ustvarjanje. Poslej je pesmi pisal z nekim drugim tonom, s poudarkom na romantični ljubezni, večni predanosti in nesoglasju med vsakdanjim življenjem in željami.

Pesem je elegija, saj jo vseskozi spremlja značilen žalosten ton. Prešeren nam opiše vse svoje mladostne ideale, kamor spada tudi zaupanje in verovanje v duhovne vrednote. Vendar ga sčasoma doleti silno življenjsko razočaranje, saj ugotovi, da so materialne vrednote prevladale nad ostalimi stvarmi. To nam najbolje prikažeta verza "da le štirica da ime sloveče, da človek toliko velja, kar plača." Odkritje stvarnosti ga sicer prizadane, vendar ga pokonci drži upanje, da bodo vse težave minile.

Obe pesmi sta napisani v osemvrstičnicah ali stancah. Tudi verz je enak: laški enajsterec. Rima je v obeh primerih prestopna, le zadnja dva verza imata zaporedno rimo. Tako lahko opazimo, da sta si pesmi po zgradbi zelo podobni.

Tega pa ne moremo reči za vsebino. Vsaj ne v celoti.

Medtem ko je Slovo od mladosti elegična pesnitev, v Romanju grofiča Harolda ni opaziti kakšne posebne žalosti, morda celo kanček optimizma. Harold namreč meni, da je vseeno boljše "viteško slovo" kot pa obžalovanje stvari, ki se niso zgodile.

Če bi moral pesmi oceniti z eno besedo, bi najverjetneje rekel, da sta preprosto... Lepi. Ne vem, morda je temu kriva moja ljubezen do romantike. Seveda je tukaj mišljena romantika v strogo literarnem smislu in ne kako drugače, bolj osebno.

V Romanju grofiča Harolda Byron pravilno ugotavlja, da ni najpomembnejše oziranje na ostali svet, temveč je potrebna tudi samostojnost in neodvisnost posameznika, pa čeprav le v neki fikciji.

V Prešernovi pesmi pa ne morem mimo pomembnega spoznanja, ki pravi, da je mladost lepa, in sicer zato, ker človek lahko pozabi vse težave iz preteklosti. Seveda pa ni vse tako popolno. Zelo je namreč prizadet, ker se končno zaveda, da svet le ni tak kot iz škatlice, ves čist in urejen, temveč da obstajajo tudi druge, slabe stvari, ki ga navdajajo s tesnobo.

Kakor koli pogledamo, prav je, da smo prebrali ti dve pesmi, saj nam s svojo prvobitnostjo odpirata dva nova pogleda na svet, ki sta si različna, pa vendar tako zelo podobna.